

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Martina Kopy v právní věci

žalobce: **M. H.**
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Černohousem
sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/17, 110 15 Praha

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: 1) **Ředitelství silnic a dálnic ČR**
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4
2) **M-SILNICE a.s.**, IČO 421 96 868
sídlem Husova 1697, 530 03 Pardubice
zastoupená advokátem JUDr. Daliborem Kalcso
sídlem Resslova 956, 500 02 Hradec Králové
3) **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2022, č. j. 26/2019-120-STSP, sp. zn. 26/2019-120-STSP

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2022, č. j. 26/2019-120-STSP, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Pavla Černoouse, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti výše označenému rozhodnutí, kterým žalovaný opakovaně zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, Odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 11. 2018, č. j. KUJI 86790/2018 (dále jen „stavební povolení“), jímž byla k žádosti stavebníka - osoby zúčastněné na řízení 1) ze dne 26. 1. 2018 povolena stavba „I/38 Havlíčkův Brod JV obchvat“ (dále jen „stavba“). Konkrétně jím povolil stavby, a to v rozsahu stavebních objektů SO 101.1 Silnice I/38 – km 0,000 až 1,900, SO 101.2 Silnice I/38 – km 1,900 až KÚ 4,123, SO 101.3 Dopravní značení silnice I/38, SO 101.6 Portály (kromě portálu na pozemku p. č. 1830 v k. ú. Suchá u Havlíčkova Brodu), SO 101.7 Dopravní opatření při stavbě – DIO, SO 102 Mimoúrovňová křižovatka MÚK Termesivy, SO 103 Mimoúrovňová křižovatka MÚK Skalka, SO 104 Okružní křižovatka Havlíčkův Brod – jih, SO 194 Provizorní komunikace v prostoru křižovatky Havlíčkův Brod – jih (silnice I/38), SO 201 Most na silnici I/38 přes trať ČD, řeku Sázavu a trať ČD, SO 202 Most na silnici I/38 přes potok a biokoridor, SO 203 Most na silnici I/38 přes polní cestu a biokoridor, SO 206 Most na silnici I/38 přes řeku Šlapanku a trať ČD, SO 208 Most na silnici I/38 přes potok a biokoridor, SO 210 Most na silnici I/38 přes polní cestu a Stříbrný potok, SO 211 Most na silnici I/38 přes místní komunikaci, SO 301 Silniční kanalizace, SO 711 Protihluková opatření, SO 801 Rekultivace stávajících vozovek – rekultivace č. 9 – Provizorní objížďka u silnice I/38 u OK jih na KU (SO 194), SO 802 Rekultivace opuštěných manipulačních pruhů a ploch ZS.
2. Žalovaný původní odvolání žalobce zamítl a potvrdil stavební povolení v rozhodnutí ze dne 13. 5. 2019, č. j. 26/2019-120-STSP/3. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. 3. 2022, č. j. 29 A 109/2019-187 toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v něm byl vázán právním názorem krajského soudu, že v odvolacím řízení bylo nutno postupovat dle § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a podrobit přezkumu věcné správnosti závazná stanoviska EIA, která byla závazným podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu o stavebním povolení.
3. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nepřisvědčil odvolacím námitkám žalobce, neboť dospěl k závěru, že stavební povolení bylo vydáno v souladu s právními předpisy. K poukazu na přezkum souhrnného vyjádření Odboru životního prostředí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 13. 1. 2017, č. j. KUJI 11093/2019, ODSH 129/2018 Ma/SP (dále také „souhrnné vyjádření“) žalovaný uvedl, že nejde o závazné stanovisko ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu a proto není možné provádět jeho revizi. K odvolací námitce přezkumu závazného stanoviska krajského úřadu ze dne 2. 4. 2004, č. j. KUJI 2547/2004/OZP/Br02, podle stejného ustanovení pak žalovaný konstatoval, že toto

stanovisko nebylo podkladem pro vydání stavebního povolení, a tudíž jej nebylo možné podrobit přezkumu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil.
4. V prvním žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný nezákonně vedl stavební řízení dle § 108 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), namísto toho, aby odvolací řízení zastavil, aby stavební úřad mohl vést opakované stavební řízení ve smyslu § 129 odst. 5 stavebního zákona. Tím, že žalovaný takto postupoval, porušil zásadu dvojinstančnosti a napadené rozhodnutí je tak výsledkem libovůle.
5. V druhém žalobním bodu žalobce namítl, že žalovaný nedostatečným způsobem posoudil vliv užívání stavby na okolní pozemky, včetně pozemků ve vlastnictví žalobce. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil stavební povolení přesto, že bylo stavebním úřadem vydáno bez závazných stanovisek z hlediska ochrany přírody a krajiny, ochrany vod, ochrany zemědělského půdního fondu, ochrany lesů a odpadového hospodářství. Jediným podkladem stavebního povolení v tomto smyslu bylo výše zmíněné souhrnné vyjádření, ve kterém však ani nemohla být posouzena přijatelnost kácení výsadby nových dřevin, což žalobce namítal jak v námitkách proti stavebnímu povolení, tak v odvolání. V případě, že by žalovaný tvrdil, že souhrnné vyjádření nahrazuje z materiálního hlediska požadovaná závazná stanoviska, požaduje žalobce jeho přezkum dle § 75 odst. 2 s. ř. s.
6. Žalobce v odvolání taktéž namítal přezkum negativního závěru zjišťovacího řízení v závazném stanovisku krajského úřadu ze dne 2. 4. 2004, č. j. KUJI 2547/2004/OZP/Br02 z důvodu, že vychází z neaktuální dokumentace a jeho nepřezkoumatelnosti. Žalovaný přes zrušující rozsudek krajského soudu č. j. 29 A 109/2019-187 přezkum tohoto závazného stanoviska neobstaral. Podle žalobce tak nebylo v odvolacím řízení doloženo vypořádání s požadavky zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, jelikož nebylo postaveno na jisto, zda proběhlo zjišťovací řízení.
7. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítl, že správní orgány v rozporu s § 111 odst. 2 stavebního zákona neověřily účinky budoucího užívání stavby. Od původně slibované výsadby izolační zeleně totiž stavebník upustil a stavební úřad, namísto aby požadoval doplnění projektové dokumentace, prohlásil, že stavebník výsadbu izolační zeleně v návrhu neměl, pročť již v souladu s dispoziční zásadou není možné požadovat. Absence izolační zeleně pak ale dle žalobce způsobí o to větší vliv stavby na okolní pozemky.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že trvá na závěrech napadeného rozhodnutí a považuje jej za správné a zákonné.
9. Konkrétně zmínil, že rozsudkem krajského soudu č. j. 29 A 109/2019-187 bylo zrušeno pouze rozhodnutí žalovaného, nikoliv stavební povolení, postup podle § 129 stavebního zákona proto nepřicházel v úvahu. Zadruhé žalovaný rekapituloval průběh opakovaného odvolacího řízení a k návrhu žalobce na přezkum závazného stanoviska č. j. KUJI 2547/2004/OZP/Br02 uvedl, že toto závazné stanovisko nebylo podkladem stavebního povolení a nebylo proto možné provádět jeho revizi. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný

uvedl, že vegetačních úpravy jsou v projektové dokumentaci vymezeny tak, aby jejich provedením došlo k co možná nejlepšímu začlenění stavby do krajiny, a cíleně pak budou nahrazovat pokácenou zeleň.

10. Žalobce v replice namítl absurditu přístupu žalovaného při vedení řízení, což dokládá skutečnost, že postoupil stavebnímu úřadu k rozhodnutí návrh žalobce na zastavení řízení. Pravomoc zastavit řízení má dle názoru žalobce zajisté i žalovaný. Žalobce dále zopakoval své dřívější námitky stran nezohlednění negativního závěru zjišťovacího řízení včetně kompenzačních opatření. Žalobce konečně upozornil, že výsadbu izolační zeleně je možné provést blíže k tělesu silniční komunikace a mostů, což dokládá i způsob, jakým stavebník prováděl stavby obdobného typu, jako v případě stavebního objektu SO 201 Most na silnici I/38. Tvzení žalovaného o nemožnosti vysadit více izolační zeleně blíže k trase obchvatu je tak podle žalobce nekonkrétní, nepodložené a účelové.

IV. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud přezkoumal, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
12. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalobce v podané žalobě brojí proti způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s jeho námitkami a jakým způsobem postupoval v odvolacím řízení, přičemž má žalobce za to, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné již z toho důvodu, že v rámci odvolacího řízení nedošlo k přezkoumání předmětných závazných stanovisek postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu, případně, že nebyla nezbytná závazná stanoviska v řízení doplněna.

Průběh odvolacího řízení

13. Krajský soud se předně zabýval procesní námitkou žalobce, že mělo být ve věci vedeno opakované stavební řízení dle § 129 odst. 5 stavebního zákona a o věci měl tudíž rozhodovat stavební úřad.
14. Krajský soud s žalobcem nesouhlasí. Dle § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona ve spojení s odst. 5 stejného ustanovení vede stavební úřad opakované stavební řízení o povolení stavby prováděné nebo provedené podle rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo pravomocně zrušeno.
15. V rozsudku ze dne 15. 3. 2022, č. j. 29 A 109/2019-187, krajský soud zrušil rozhodnutí o odvolání a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud nepostupoval dle § 78 odst. 3 s. ř. s. a nezrušil i stavební povolení. Žalovaný byl tedy povinen pokračovat v odvolacím řízení a znovu rozhodnout o odvolání žalobce proti stavebnímu povolení.
16. Nelze souhlasit s žalobcem, že žalovaný měl odvolací řízení zastavit z důvodu překážky litispendence, neboť bylo *ex lege* zahájeno opakované stavební řízení dle § 129 odst. 5 stavebního řádu. Nebylo totiž pravomocně zrušeno rozhodnutí vyžadované stavebním zákonem pro provádění předmětné stavby, nešlo tedy o stavbu ve smyslu § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, jak se mylně domnívá žalobce. Toto stavební povolení stále existovalo, byť nebylo pravomocné. Pokud by bylo provedeno opakované stavební řízení, jak tvrdí žalobce, došlo by v rozporu se zásadou *ne bis in idem* k vydání opakovaného stavebního

povolení. Toto opakované stavební povolení by existovalo vedle stále existujícího původního stavebního povolení, stavebníkovi by v rozporu s § 48 odst. 2 správního řádu byla upravena práva a povinnosti dvakrát (srov. Černín K. Opakované stavební řízení. Správní právo, 2017, č. 2, s. 57).

17. Z uvedeného důvodu nedošlo k porušení zásady dvojinstančnosti, neboť v odvolacím řízení byl dle § 89 odst. 1 správního řádu povinen rozhodovat právě žalovaný. Napadené rozhodnutí tak ani není výsledkem libovůle, neboť žalovaný byl vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku, aby pokračoval v odvolacím řízení. Teprve pokud by i sám žalovaný zrušil stavební povolení, bylo by stavebním úřadem zahájeno opakované stavební řízení. Tak tomu však v posuzované věci nebylo a námitka je proto nedůvodná.

Závaznost právního názoru krajského soudu

18. Jak již bylo výše konstatováno, nyní projednávanou žalobou napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno v pomyslném „II. kole“, neboť původní rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 13. 5. 2019, č. j. 26/2019-120-STSP/3, krajský soud citovaným rozsudkem č. j. 29 A 109/2019-187 zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovaný byl vázán právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Krajský soud se proto bude dále zabývat otázkou, zda žalovaný tento právní názor krajského soudu v navazujícím rozhodnutí respektoval.
19. Krajský soud v citovaném „zrušujícím“ rozsudku č. j. 29 A 109/2019-187 dospěl k závěru, že „žalovaným provedená interpretace citovaného § 4 odst. 9 stavebního zákona je nesprávná, a na ní navázaný procesní postup, kdy i přes odvolací námitky žalobce směřující do věcné nesprávnosti a nezákonnosti závazných stanovisek, odmítl postupovat podle § 149 odst. 5 správního řádu a nepodrobil přezkumu věcné správnosti i předmětná závazná stanoviska EIA, která byla závazným podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu, a to z důvodu uplynutí lhůty předvídané v citovaném § 4 odst. 9 stavebního zákona“. Krajský soud toto hodnotil jako podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což je také důvodem, proč přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto zavázal žalovaného právním názorem, aby postupoval dle § 149 odst. 5 správního řádu a podrobil přezkumu stanoviska EIA, která byla závazným podkladem stavebního povolení (resp. aby je přezkoumal nadřízený dotčeného orgánu, který tato stanoviska vydal).
20. Žalovaný v dalším odvolacím řízení postupoval následovně. Přípisem ze dne 5. 5. 2022, č. j. 26/2019-120-STSP/26 požádal Odbor životního prostředí a zemědělství krajského úřadu Kraje Vysočina o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Odboru životního prostředí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 13. 1. 2017, č. j. KUJI 11093/2019, ODSH 129/2018 Ma/SP. Krajský úřad dne 26. 5. 2022 žalovanému doručil sdělení č. j. KUJI/46485/2022, OŽP/946/2020/Slo, v němž uvedl, že souhrnné vyjádření není závazným stanoviskem dle § 149 odst. 1 správního řádu, nýbrž se jedná o souhrnné vyjádření podle § 154 a § 158 správního řádu, a proto krajský úřad nebyl oprávněn jej přezkoumávat. Krajský úřad pak postoupil žádost žalovaného k vyřízení Městskému úřadu Havlíčkův Brod. Městský úřad Havlíčkův Brod následně dne 13. 7. 2022 doručil žalovanému sdělení č. j. MHB_OZP/1822/2022/Km, v němž uvedl, že souhrnné vyjádření zůstává v platnosti. Žalovaný založil výše uvedené písemnosti do spisu a seznámil s nimi účastníky řízení a dotčené správní orgány a stanovil jim lhůtu k vyjádření. Ohledně přezkumu závazného stanoviska krajského úřadu ze dne 2. 4. 2004, č. j. KUJI 2547/2004/OZP/Br02 žalovaný

uvedl, že obsah tohoto závazného stanoviska nebyl závazný pro výrokovou část stavebního povolení, tudíž jej nebylo možno v odvolacím řízení podrobit přezkumu (*a contrario* § 149 odst. 1 a odst. 7 správního řádu).

21. Krajský soud shledal i napodruhé postup žalovaného nezákonným. Revizí správního spisu ověřil, že v odvolacím řízení žalovaný provedl výše uvedené úkony a součástí spisu tak učinil písemnosti dokumentující komunikaci mezi žalovaným, krajským úřadem a Městským úřadem Havlíčkův Brod. Výsledkem postupu žalovaného bylo konstatování, že souhrnné vyjádření není závazným stanoviskem, ale že jde o tzv. jiný správní akt dle § 154 správního řádu. Tento závěr je jistě správný. Již samotné souhrnné vyjádření totiž odkazuje na § 154 správního řádu, čemuž odpovídá i jeho obsah. Z něj plyne, že souhrnné vyjádření nenahrazuje příslušné souhlasy ani povolení a má „pouze“ informativní charakter a poskytuje údaje pro investora (stavebníka), popř. pro stavební úřad, jak ve věci dále postupovat a zda je nutné zajistit vydání konkrétních závazných stanovisek. Uvedené potvrdil žalovanému Městský úřad Havlíčkův Brod (dále jen „orgán ochrany přírody“) ve sdělení ze dne 13. 7. 2022, č. j. MHB_OZP/1822/2022/Km.
22. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí konstatoval, že ve stavebním řízení bylo jako podklad stavebního povolení ve smyslu ochrany životního prostředí použito výhradně souhrnné vyjádření. Stavební úřad promítl obsah souhrnného vyjádření do stavebního povolení tím, že povinoval stavebníka k zajištění „*splnění podmínek uvedených v souhrnném vyjádření*“. Jak však bylo výše zmíněno, souhrnné vyjádření není závazným stanoviskem, nemohlo tedy žádné podmínky pro vydání stavebního povolení ani stanovit. To mohla až stanoviska či povolení, jejichž zajištění orgán ochrany přírody v souhrnném vyjádření stavebníkovi doporučil.
23. Žalobce ostatně upozornil, že i kdyby souhrnné vyjádření bylo závazným stanoviskem v materiálním smyslu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 As 52/2012-26), nemohlo být považováno za komplexní vyjádření. Orgán ochrany přírody totiž uvedl, že „*se k předloženému záměru nemůže blíže vyjádřit, jelikož k žádosti o vyjádření byla přiložena pouze přehledná situace v měřítku 1:4000 zobrazující celé dotčené území, nikoliv však jednotlivé pozemky dotčené záměrem*“. Orgán ochrany přírody se proto k záměru vyjádřil pouze obecně a z pohledu krajského soudu je nasnadě, že souhrnné vyjádření nemohlo být jediným podkladem pro stavební povolení v oblasti ochrany životního prostředí.
24. Krajský soud má tudíž pochybnosti o tom, zda byly ve stavebním řízení řádně ověřeny účinky budoucího užívání stavby (§ 111 odst. 2 stavebního zákona) i to, zda stavebníkem předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány [§ 111 odst. 1 písm. d) stavebního zákona]. Ověření těchto skutečností je zákonným předpokladem pro vydání stavebního povolení. Jak však plyne z výše uvedeného, dotčené orgány na úseku ochrany životního prostředí žádné požadavky ani neuplatnily. Správní orgány ze souhrnného vyjádření musely zjistit, že k záměru stavby je nutné opatřit (minimálně) následující vyjádření či stanoviska. Zaprvé, povolení ke kácení dřevin dle § 8 zákona č. 114/1992 Sb., jelikož ke kácení dřevin v rámci záměru prokazatelně docházelo (viz vyjádření žalovaného k žalobě, či strana 109 Průvodní zprávy projektové dokumentace, která je obsažena ve spise). Zadruhé, závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku dle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Zatřetí ze souhrnného vyjádření plyne, že stavební záměr se dotýká území, které náleží k soustavě NATURA 2000, tudíž dle § 45i zákona

č. 114/1992 Sb. musel být návrh záměru zkonzultován s orgánem ochrany přírody a krajiny. Podkladem stavebního povolení však nebylo žádné výše zmíněné vyjádření či stanovisko.

25. Tím se krajský soud dostává k druhému závažnému pochybení žalovaného. Ve sdělení č. j. MHB_OZP/1822/2022/Km orgán ochrany přírody žalovaného totiž taktéž informoval, že *„ve věci byla následně vydaná z hlediska ochrany životního prostředí samostatná závazná stanoviska“*. Dle § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona ve spojení s § 149 odst. 1 správního řádu je obsah závazných stanovisek závazný pro výrokovou část rozhodnutí. Podklady pro rozhodnutí musí být součástí (popřípadě přílohou) správního spisu (viz § 17 odst. 1 správního řádu). V každém případě musí být ze samotného správního spisu jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán bude při rozhodování vycházet (a to ještě před vydáním rozhodnutí). Pouze v takovém případě mohou účastníci realizovat své právo seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim (viz § 36 odst. 3 správního řádu) (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 7. 2019, č. j. 31 A 42/2019-203, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 As 240/2019-69; či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2010, č. j. 10 A 70/2012-41).
26. V posuzované věci se žalovaný prostřednictvím přípisu orgánu ochrany přírody dozvěděl o existenci určitých, krajskému soudu blíže neznámých, závazných stanovisek. Je nepochybné, že závazná stanoviska v oblasti ochrany životního prostředí jsou stěžejním pokladem pro rozhodnutí o stavebním povolení pro stavbu takového rozsahu, jakou je obchvat okresního města. Ostatně o jejich nezbytnosti vypovídá i doporučení orgánu ochrany přírody v souhrnném vyjádření, které bylo podkladem stavebního povolení. Pokud se tedy žalovaný dozvěděl o existenci závazných stanovisek, ale žádným způsobem tento poznatek v odvolacím řízení nezohlednil, dopustil se závažného procesního pochybení. Jednak proto, že potenciálně vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a zadruhé proto, že účastníkům řízení neumožnil se s těmito závaznými stanovisky seznámit. Uvedený nedostatek přitom zároveň brání řádnému přezkumu napadeného rozhodnutí, neboť není postaveno na jisto, zda byly řádně zjištěny všechny podklady pro vydání rozhodnutí správních orgánů.
27. Krajský soud na základě výše uvedeného vyhodnotil, že skutkový stav, který je základem napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Žalovaný se totiž v průběhu odvolacího řízení dozvěděl o existenci závazných stanovisek, žádným způsobem však tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí nezohlednil. Závazná stanoviska ve věci ani nezaložil do správního spisu. Krajský soud je proto přesvědčen, že jednáním žalovaného došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení a vedení správního spisu, které mohlo mít za následek zásah do veřejného subjektivního práva účastníků řízení (včetně žalobce) a taktéž nezákonné rozhodnutí o věci samé, což je také důvodem, proč krajský soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], již nepřistoupil k meritornímu přezkumu dalších námitek žalobce. V dalším řízení žalovaný doplní správní spis o závazná stanoviska ve věci, o nichž se dozvěděl ze sdělení orgánu ochrany přírody č. j. MHB_OZP/1822/2022/Km, a provede jejich vyhodnocení ve vztahu k výrokové části stavebního povolení.

V. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud s ohledem na výše uvedené závěry shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Současně krajský soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V něm bude žalovaný vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

29. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
30. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova zástupce (advokáta) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) a 3 režijní paušály, a to ve výši $3 \times 3\,100$ Kč a 3×300 Kč, tedy celkem 6 800 Kč. Celkové náklady za zastoupení tak činí částku ve výši 10 200 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.
31. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. prosince 2023

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu